

elkaar naar beneden haalt hebben we ook, klimmers die een tweehonderdpondslijn behoeven. Breek ons de bek niet open over staarten of tuigen. En wat ik zelf dus ook zo mooi en ontroerend vind, is hoe je hieraan weer kunt zien hoe man en vrouw elkaar aanvullen, het avontuurlijke in combinatie met het lieflijke, zal ik maar zeggen, en wat je allemaal niet bij elkaar kunt losmaken als je er even aan gaat staan.

Hier in Michigan rijden wij met ons materieel rustig honderden kilometers om aan oevers van de grote meren een bruikbare wind te vangen. Mijn nieuwste aanwinst is een machine die zo sophisticated is dat hij je de tranen naar de ogen jaagt. In z'n bochten tiltie je zowat van de aarde. Je hebt er niet alleen handschoenen voor nodig, maar eigenlijk ook een grondanker - en een helm zou misschien niet gek zijn, want als zo'n klos je uit handen wordt geslagen loop je lelijke builen op. Volgens de vliegerkoning bij wie ik hem kocht zal dit type gebruikt gaan worden bij de volgende Olympische Spelen. Ik hoop dat er nog plaats is in de Nederlandse equipe.

Met dank aan Renate Dorrestein en de redactie van "De Tijd".

vredesvliegerdag

zondag 11 oktober 1987

Vorig jaar was een goed begin, dit jaar moet het beter. Wij willen elk initiatief met tijdige aankondiging ondersteunen.

Red.

TOKYO

Wel, de fietsende vlieger-reporters zijn eindelijk in Japan aangekomen en van nu af aan kunnen jullie met wat grotere regelmaat vlieger-berichten van ons verwachten. Pas een week zijn we in dit land, zelfs nog geen 100 km gefietst en we hebben al een nieuw wereld rekord trein vliegers meegemaakt.

Afgelopen vrijdagmiddag verzamelde een vijftal vliegers van de Nihon no Tako no Kai in het vliegermuseum op de 6e verdieping van Taimeken, het restaurant van Modegi-san. Dat museum barste al uit z'n voegen zo'n 5-jaar geleden tijdens m'n laatste bezoek, maar nu hangt 't spul werkelijk 3 lagen dik van 't plafond en aan de muren. De hoogste tijd dat er een extra verdieping aan het museum wordt toegevoegd.

Hier vandaan is het amper 100 km naar Futsu maar in de omgeving van Tokyo doe je daar al gauw zo'n 3 uur over. Het is een merkwaardig gevoel als je net uit Amerika komt, het lijken hier wel trapautootjes die door een verkeerspark rondscharrelen vergeleken bij de Cadillac en 6-baans snelwegen in Los Angeles.

De regen die in bakken vol omlaag viel had weinig invloed op de stemming, je moet niet vergeten dat een vlieger-weekend in dit land een uitgekiende balans is tussen saké, bier, voedsel en vliegeren, dus meer regen → minder vliegeren → meer drank: net zoveel plezier.

De volgende dag was nog steeds regenachtig, maar het klaarde op rond het middaguur zodat er een eerste poging gewaagd werd. Het team dat de vliegers gemaakt had was uit Hiroshima afkomstig; de Hiroshima Tako no Kai en ze hadden het duidelijk al vaker gedaan.

In een tempo van minstens 50 vliegers per minuut vloog het spul de lucht in, de wind was echter veel te hard en tegen de tijd dat er zo'n 300 vlogen braken de eerste 65 los en dwarrelde ver weg de zee in om daar te worden opgevangen door een vriendelijke visserman die het in een grote knoop weer terug aan land bracht.

De rekordpoging werd voor die dag opgegeven en de rest van de middag brachten we door met het oplaten van allerlei fraaie Japanse vliegers zoals EDO, SANJO, JAKKO, SODE, SEMI en TSUGARU-DAKOS.

Na zo'n winderige dag en daarop volgende gigantische maaltijd van schelpen, garnalen, zeewier en wel tien soorten gerookte, gekookte, gestoomde, gefrituurde of rauwe vis en bijbehorende alcohol was het goed rusten.